

Att frysa!

Alla är så himla positiva i denna Tanken, så nu tänkte jag skriva om baksidan av vårt stora intresse. Men alltid minnesvärt ändå.

Jag och min gubbe Ralf åkte gladeligen ner till Skåne påskafton. Planeringen var så att vi skulle hälsa på hos Prez och Mi. Det hör till att jag dagen innan kört Lille Mats och var rätt mätt på mc körandet p g a att det är kallt. Men inte Ralf. Vi tar hojarna!!! säger han som aldrig kör om det inte är riktigt varmt. Sagt och gjort. Det bar iväg och blåsten tog tag i oss någonstans vid Sölvesborgsslätten. Tur man kör lite tyngre mc i dagsläget som ändå ligger kvar på vägen. Det blåste en sidvind och tempen kröp ej över 10 grader. Kallt. Vi fortsatte och kom ned dit vi skulle.

Dagen efter var det bestämt att vi alla skulle träffas vid Sjöborakan, där jag aldrig varit, så nu vet jag var detta fik ligger. Vi kommer dit och det är ännu kallare och till på köpet regnar det. Usch!!! Här träffas ett gäng vulcaner och det är alltid lika underbart att träffa er alla. Man blir så glad. Efter en stund så kände jag att ett toabesök måste till. Jaha. Som tur är så är toan rätt stor och man måste alltid ta handikapp toan när man är hojkörare. Av med paltorna och av med byxorna med hängslen som sitter under västen. En krok fanns så det var riktigt lyxigt. Tur man startade i tid så man inte gjorde i byxorna. Det tar ju sin tid att ta av allt, menar jag....

Efter detta så åker vi iväg i samlad trupp med "Buffaloplutt" (Lasse) i förtruppen. Vi åker en ansenlig kortege till dit vi skall. Att fira Rolfs 50 års dag. En liten överraskning.

Vi kommer till honom och han blev överraskad och Pia blev jätterörd när vi hurrar för dom. Pia fyller år samma dag så det passar sig alldeles utmärkt. Hos dem så äter vi gott med massor av mat. Vi var över 20 vulcaner.

Till saken...

Jaha under tiden man sitter där i glada vänners lag börjar man så smått tänka på hemfärden. 15 mil till Blekinge. Vi hade blivit erbjudna sängplatser men vi måste hem. Regnet hade tilltagit och det är kallare. Det var bara att bita i det sura äpplet. Sätta sig på hojen och styr kosan norrut. Vi var några stycken men av någon anledning så sitter man där och tycker mest synd om sig själv när handskarna börjar bli blöta och fingrarna gör ont och domnar. Sen börjar det sticka i benen och rysningarna dyker upp oftare. Det regnar ordentligt och kallt är det som f-n. Det känns som vägen aldrig tar slut och man sitter där på sin älskade hoj som man just då hatar innerligt. En god mc-förare i det läget, svar NEJ.

Vi stannar i Åhus på Statoil för att dricka lite kaffe och få fingrarna tillbaks. Kaffet smakar illa men är varmt. Där står vi en liten stund och bara önskar att man kan trolla sig hem till Ire. Inte då. På med de, vid det här laget dyngsura handskarna. Kör och kör och fryser så att man skakar. Vi säger adjö till de sista tappra i Rinkaby och vi kör vidare. Vid Sölvesborg så stannar vi igen för att pinka. Där trängs vi framför handtorken som går skällhet. Det är nog första gången jag vill stanna på allmän toa fast den inte var i det renaste skick. Åter på motorcykeln som inte kommit högre på populärskalan. Inte långt kvar tänker man, optimistiskt. När vi närmar oss våra djupa skogar så börjar det snöa!!!!!! ELÄNDE Vi möter en granne när vi svänger av vid verkstan som bara skakar på huvet. Jag håller med honom fullständigt. När vi sedan parkat hojarna så var det en underbar känsla och när kaffet rann ned med en tillhörande whisky så var man åter i god form. Men det dröjer innan jag sätter mig på motorcykeln. I alla fall skall det vara över 10 grader och inte snöa.

Man har nu fyra minnesvärda körningar på sin skala av värsta körningar. Jag har graderat dem:

På fjärde plats kom körningen genom Polen en sommar för ett par år sedan. Vägarna var i mkt dåligt skick och det blåste storm från sidan. Trafiken var helt galen.

På tredje plats kommer en frostbiten körning från Kalmar oxå den i april. Med fint väder dit och kallt som attan på vägen hem. Vi frös in till mörgen.

På andra plats är resan hem från Vårgårda. Jag somnade på hojen men vaknade av att jag slappnade av i gashanden så att ljudet ändrades. En mikrosömn som kunde slutat illa. Vi fick stanna var tredje mil för att klara färden hem.

Den färden som leder av värst körningar är resan i går. Kan bero på att den är färskast i minnet. I dag är man stel i kroppen och inte så sugen att ens se på något som heter motorcykel.

Jag tror att alla som kör hoj har varit med om samma och har i minnet de resor som inte var så underbara som man alltid pratar om när man pratar om hojminnen. Detta tillhör ju oxå att vara knutte, eller hur??

Kramar från
VRS- expressen
Anna #2166